

[Einer-Jensen.]

viser det modsatte. Jeg kan pege paa, at det ærede Medlem Hr. Elgaard under Sagens første Behandling citerede nogle Udtalelser af Formanden for Købmandsorganisationernes Sammenslutning. Af de Blade, vi har faaet tilsendt fra denne Forening, fremgaar det tydeligt, at denne Formand ikke er enig med sine Medlemmer, idet adskillige af dem har protesteret mod den Stilling, Formanden har taget.

Baade Venstremindretallet og det konservative Mindretal stiller Ændringsforslag til Lovforslaget om Beskyttelse af Erhvervsvirksomheder i lejet Ejendom, og det konservative Mindretal stiller et Ændringsforslag til Lovforslaget om Leje af Bolig. I det konservative Mindretals Betænkning skriver man, at der ikke i Udvalget er vist Vilje til noget Forsøg paa en virkelig Forhandling angaaende hele Sagen. Jeg synes, at denne Bemærkning ikke kan siges at være rigtig. Vi har gennem en Række Møder drøftet Lovforslagene, og de Ændringsforslag, der er stillet af de to Partier, giver ikke i nogen Maade Anledning til at nærme Parterne til hinanden, fordi de ikke paa nogen Maade kan tilfredsstille det Ønske, Regeringspartierne maa nære med Hensyn til Lovforslagenes Indhold.

Det Ændringsforslag, som Det konservative Folkeparti stiller vedrørende Forslag til Lov om Leje, og som gaar ud paa en ny Affattelse af Lovforslaget, er i alt væsentligt et Forslag, der kun indeholder de nuværende Aagerparagraffer: Dets § 2 gaar ud paa, at Lejeaftalen skal udfærdiges i Overensstemmelse med en Normalkontrakt-Blanket, som altsaa skål være vejledende for Ejeren, men ifølge hvilken Ejeren for øvrigt faar Ret til at skrive, hvad han ønsker. Denne Normalkontrakt indeholder kun Pligter for Lejeren og kun Rettigheder for Ejeren. Jeg tror, man kunde have sparet Bemærkningen om, at der kan ændres i den. Jeg synes, at man i første Omgang har faaet alle de Pligter med, som man kan paalægge Lejere, og alle de Rettigheder med, som man overhovedet kan tænke at give Ejeren.

De Konservatives Ændringsforslag til Lovforslaget om Beskyttelse af Erhvervsvirksomheder i lejet Ejendom indskrænker Lovforslaget til kun at gælde Butikslejemaal. I Modsætning til Venstre bibeholder de Konservative Voldgiftsretten, dog kun som første Instans, idet der aabnes Adgang for Appel. I Betragtning af Bekosteligheden ved en Appel til Højesteret vil dette sikkert bevirke, at det — jeg tror, jeg kan sige

altid — vil være saaledes, at Lejeren, der i alle Forhold er den svageste Part, vil foretrække et Forlig, selv paa meget ringe Vilkaar.

Ændringsforslaget betyder i det hele en Indskrænkning i Forhold til det fremsatte Lovforslag. Det bestemmes, at den Erstatning, der kan ydes den Lejer, som opsiges, skal betales af den nye Lejer, der flytter ind. Efter dette tror jeg, man maa indrømme, at Forslaget i høj Grad taber sin Værdi. Lejeren er altsaa ikke beskyttet, han kan siges op. Han kan faa Erstatning, men Erstatningen skal betales af den nye Lejer! Det er altsaa i Virkeligheden en Tvangsaftaaelse, der er Tale om her.

Det, der bliver tilbage efter de Ændringsforslag, der er stillet af Det konservative Folkeparti baade vedrørende Forslag til Lov om Leje og Forslag til Lov om Beskyttelse af Erhvervsvirksomheder i lejet Ejendom — som man, som jeg allerede har nævnt, indskrænker til kun at omfatte Butikslejemaal — kan aldeles ikke danne Grundlag for Forhandling. Det er derfor, synes jeg, urimeligt, at man i sin Betænkning skriver, at der har manglet Vilje til et Forsøg paa at naa til Enighed om det foreliggende Lovforslag. Denne Paastand er ikke af ny Dato. Men de sidste Gange vi har behandlet Spørgsmaalet om Beskyttelse for Lejerne, har Det konservative Folkeparti indtaget det Standpunkt, at Beskyttelsen nu engang var ophørt. Over for dette Standpunkt forekommer det mig, at man ikke med nogen som helst Ret kan tale om manglende Vilje fra *vor* Side til at forhandle.

Venstres Ændringsforslag betyder for det første, at man ikke ønsker at medvirke til Gennemførelse af Forslaget til Lov om Leje, og dernæst, at man indskrænker Forslaget om Beskyttelse af Erhvervsvirksomheder i lejet Ejendom til kun at omfatte København, Frederiksberg og Gentofte, altsaa kun Forretningslokaler i Hovedstaden. Enhver maa dog erkende, at paa samme Maade, som det er rimeligt at beskytte i København, Frederiksberg og Gentofte, paa samme Maade vil det være rimeligt at beskytte ude omkring i Landets andre Byer, hvor de samme Hensyn, som gør sig gældende herinde i Byen, i mangfoldige Tilfælde ogsaa er til Stede. Men ved Lovforslagenes første Behandling fik man af de Udtalelser, som Ordføreren for Venstre fremsatte, tydeligt Indtryk af, at man højest kunde tænke sig at gaa til en Beskyttelse for Storkøbenhavn. Venstres Ændringsforslag viser det; man vil kun lade Forslaget omfatte Storkøbenhavn.